

Vänsterpress om Ukraina – november 2014

Artiklarna i denna samling handlar främst om valet i östra Ukraina, dvs. den del som kontrolleras av separatisterna.

Dessutom tas en – ur vänstersperspektiv sett – lite smutsigare historia upp, nämligen publicering av en artikel (i tidningen *Arbetaren*) om den ryska s k Vänsterfronten. Där drivs tesen att Vänsterfronten i själva verket är skapad av Putin (i syfte att kontrollera även oppositionen från vänster). Artikeln är baserad på en artikel som tidigare publicerad i Ryssland, där den fått utstå mycket kritik, anklagats för att ha utnyttjat citatförfalskningar m m. Detta kommenteras av Per Leander i tidningen *Internationalen*. Sista ordet är nog inte sagt om denna affär – man frågar sig vilket syfte *Arbetaren* kan ha haft med att publicera en sådan suspekt artikel?

Under senaste tiden har det även pågått hårda strider, bl a artilleridueller, i östra Ukraina, dvs den vapenvila som slöts mellan parterna i september är i praktiken överspelad. Detta tas dock inte upp i artiklarna nedan.

För tidigare artikelsamlingar om Ukraina (den första från februari 2014), se [Svensk vänsterpress om Ukraina](#). Se även [Borotba: Om valen i folkrepublikerna Donetsk och Lugansk](#) (kommenterar valen i östra Ukraina).

MF 16/11 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Spänt läge i Ukrainas rebellregioner</i>	1
<i>Teknologerna bakom Putins propagandakrig</i>	2
Flamman	6
<i>Väntat valresultat i östra Ukraina</i>	6
Internationalen	7
<i>Arbetaren hetsar mot ryska demokratiska vänstern</i>	7
Offensiv	10
<i>Ukrainas val utan lösningar</i>	10

Arbetaren

Spänt läge i Ukrainas rebellregioner

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 7/112014

Proryska rebeller bär en valurna i närheten av Donetsk flygplats.

Det kontroversiella valet i östra Ukraina riskerar att späda på konflikten i landet ytterligare. Nu hotar president Petro Porosjenko att riva upp fredsplanen samtidigt som västvärlden kritiserar de ryska myndigheternas agerande.

Valet i de två självutnämnda republikerna Donetsk och Luhansk i östra Ukraina hölls i söndags. Nu har ukrainska myndigheter bestämt att de kommer att inleda en brottsutredning och en talesperson för landets säkerhetstjänst skrev i ett uttalande under söndagen att ”De så kallade valen den 2 november står i strid med konstitutionen och påminner om ett maktövertagande”. President Petro Porosjenko kallade valet för ett grovt brott.

Niklas Bernsand är Ukrainakännare vid Centrum för Europaforskning på Lunds universitet och han säger till Arbetaren att situationen i landet har försämrats sedan de separatistkontrollerade regionerna bestämde sig för att hålla val. Ett val som underkänts i stora delar av västvärlden men som Ryssland accepterat.

– Det här innebär att Donetsk och Luhansk visar att de gör som de vill, något som definitivt försämrar möjligheten till konfliktlösning.

Ukrainas president Petro Porosjenko har sagt att han vill ta bort lagen om självstyre i områdena där valet hölls och hänvisar till den överenskommelse som landet ingick med separatisterna den 5 september tidigare i år. Samtidigt fortsätter striderna i landet och nyhetsbyrån AFP rapporterade tidigare i veckan om kraftiga explosioner i närheten av Donetsk flygplats som regeringsstyrkor och separatister länge stridit om.

– Jag vågar inte gissa vad som kommer att hända framöver men det är klart att det ser betydligt mörkare ut nu att hitta en fredlig lösning på konflikten, säger Niklas Bernsand.

Han förklarar också att valet aldrig skulle kunna hållas om inte separatisterna backades upp av Ryssland.

– Hade det inte varit så skulle de ha körts över av den ukrainska armén för länge sedan.

Från rysk sida har man dock sagt att de ledare som nu utsetts i Donetsk och Luhansk har tilldelats giltiga mandat för att förhandla med den ukrainska regeringen i Kiev om en lösning på situationen.

Enligt FN har minst 4 035 personer dödats i Ukraina under de senaste sju månadernas strider. Våldet har accelererat de senaste veckorna, trots båda parter tidigare godkännande av avtalet om vapenvila den 5 september.

Teknologerna bakom Putins propagandakrig

Egor Putilov

Arbetaren 7/11 2014

De kallas politteknologer, och de är experter på att bygga kampanjer som ska likna genuina folkrörelser, men som egentligen är konstruerade och beställda uppifrån. Arbetaren har tittat närmare på de professionella pr-män som ligger bakom delar av Rysslands politiska landskap.

Allt är inte alltid vad det ser ut att vara inom rysk politik. Inom oppositionen till Vladimir Putins regim finns aktörer med intressanta kopplingar till både regeringen och till pr-byråer med specialinriktning på just att bygga upp politiska organisationer som ska se ”genuina” ut. Arbetaren har tittat närmare på arkitekterna bakom organisationen Vänsterfronten.

Kriget i Ukraina har stoppats efter ett avtal med Ryssland – åtminstone tillfälligt. Men trots att Moskva numera erkänner Ukrainas regering som en legitim förhandlingspart verkar detta faktum inte påverka ryska medier och politiker, som fortfarande befinner sig i ett krigsläge. Rysslands propagandamaskin fortsätter arbeta på högvarv med att projicera en starkt vinklad bild av händelserna i Ukraina både för sin egen befolkning och för omvärlden.

Vikten av propaganda är svår att överskatta. Europas splittring och svaga svar på Rysslands agerande i Ukraina har sannolikt haft propagandan som bidragande orsak. Det är därför knappast en tillfällighet att *Russia Today*, Rysslands engelskspråkiga tv-kanal, har fått sina anslag höjda med 41 procent i Kremls budget för 2015. Detta sker mitt under en pågående ekonomisk kris i landet, med nedskärningar inom de flesta offentliga verksamheter – utom försvaret och propagandan.

Medierna är dock inte Kremls enda kanal för att kabla ut sin syn på verkligheten. En del oppositionella politiska partier som grundades på 2000-talet används för samma ändamål: att visa upp en starkt vinklad bild av händelseförloppet i Ukraina för deras politiska bundsförvanter i omvärlden. Målgruppen är i lika hög grad krafter på höger- som vänsterkanten, med särskilt fokus på unga aktivister.

Den opposition som fått mest utrymme i Ryssland under de senaste åren har varit så kallade liberaler med Aleksej Navalnij i spetsen, känd för sina band till nationalisterna. Samtidigt har den ryska organisationen Vänsterfronten lyfts fram i Väst som den "riktiga" oppositionen. Dock finns det många frågetecken kring Vänsterfronten och de som ligger bakom den.

"Politteknologer" brukar man i Ryssland kalla de professionella pr-specialister, som anlitas av olika politiska krafter för att påverka opinionen, organisera mediakampanjer och knäcka konkurrenter. Under det senaste decenniet har denna expertgrupp fått ett så stort inflytande i landet att de kan anses ha ersatt själva politiken. Förändringen har sina rötter i det tidiga 2000-talet, då Vladimir Putins administration med Vladislav Surkov i spetsen påbörjade arbetet med att skapa ett fejkat politiskt landskap: en fernissa bestående av ett flertal politiska partier, som skulle föreställa en utvecklad demokrati, men samtidigt kontrolleras från Kreml. En politteknolog kan inte sällan jobba åt partier på motsatta sidor av det politiska spektrat – samtidigt.

När kriget bröt ut i Ukraina verkar många av dessa pr-specialister ha mobiliserats för att delta i den ryska propagandaoffensiven.

Vänsterfronten grundades år 2005 som en bred förening av vänsterkrafter oberoende av det gammalmodiga sovjetiska kommunistpartiet KPRF. Det är den officiella versionen. Enligt källor med insyn i organisationen som Arbetaren varit i kontakt med, skapades Vänsterfronten i själva verket av en grupp politteknologer på initiativ av Putins dåvarande inrikespolitiska rådgivare, Konstantin Kostin. Syftet var att fånga in unga vänsteraktivister och andra som misstrodde det servila KPRF som vände sig främst till äldre generationer. På det sättet skulle man skapa ett heltäckande politiskt vänsterlandskap under Kremls fullständiga kontroll.

Inom andra vänstergrupper mottogs Vänsterfronten med blandade känslor. Igor Jasin, oberoende vänsteraktivist från trotskistiska Kommittén för en arbetarinternational, CWI, i Moskva, berättar för *Arbetaren*:

– Ur vår synpunkt var det en principiös organisation. Programmet spelade en mindre roll, det gällde att dra in så många mindre organisationer och aktivister som möjligt. Det vore inte helt fel i princip, om det inte var för frågan om vilka som ledde den nya fronten.

En av ledarna var Boris Kagarlitskij, en person med ett brett kontaktnät inom den europeiska vänstern. År 2006 publicerade han en rapport, som handlade om korrupcion inom politiska partier i Ryssland. Konstigt nog fokuserade rapporten mest på kollegorna från kommunistiska KPRF, utan att ens nämna två av landets största partier – Putins Enade Ryssland och Kremlvänliga högnationalistiska LDPR.

Aleksej Nezzivoj, politisk pr-konsult och medgrundare av Vänsterfronten, bekräftar i en intervju för *Arbetaren* att rapporten gjorts på uppdrag av Konstantin Kostin. På den tiden hade Kostin ansvaret för inrikespolitiken.

I dag är Kagarlitskij chef för Institutet för globaliseringsforskning och sociala rörelser (IGSO), som i år tilldelats ett bidrag från ryska presidentens bidragsfond. Samtidigt arbetar han mycket med Ukrainafrågor, han arrangerar och besöker konferenser med temat "för fred i Ukraina" i Storbritannien där han i vanlig ordning anklagar Ukrainas regering för att vara fascister och för att försöka utplåna ryskspråkiga invånare. Detta hindrar honom dock inte

från att besöka Florian Geyer, en politisk klubb för högerradikaler i Moskva – i sällskap med Aleksander Dugin, kanske den mest namnkunnige inom den ryska radikala högern i dag. Dugin var till nyligen knuten till Moskvas universitet och har nära band till Kreml.

Klubben Florian Geyer delar namn med en Waffen SS-division från andra världskriget, och det bör nämnas att den drivs av en annan grundare av Vänsterfronten, Gejdar Dzejmal. *Arbetaren* har utan framgång sökt Boris Kagarlitskij för en kommentar.

Aleksej Nezzjivoj är en nära kollega till Kagarlitskij och fortfarande aktiv inom vänster-rörelsen. Efter 2006 grundade han Laboratorium för politiska och sociala teknologier.

På laboratoriets hemsida kan man läsa vilka tjänster som erbjuds, bland annat går det att beställa ”genomförande av speciella åtgärder som utformar väljarens värdegrund; genomförande av massdemonstrationer enligt önskemål; genomförande av pr-kampanjer med civilsamhällets aktivister”. Enligt Nezzjivoj själv har han anlitats som politteknolog av politiska krafter, som åtminstone på pappret är varandras motsatser. Han har deltagit i valkampanjer för kommunistiska KPRF, högerpopulistiska LDPR och även Putins Enade Ryssland.

Aleksej Nezzjivoj noterar dock för *Arbetaren* att han hjälpte Enade Ryssland av en enda anledning: deras kandidat, Dmitri Sablin, råkade vara styrelsemedlem i föreningen Militanta brödraskapet, som organiserar veteraner från Rysslands lokala konflikter. Nezzjivoj var själv medlem i denna organisation, som enligt den ryska oberoende tidningen Novaja Gazeta har värvat frivilliga med krigserfarenhet till utbrytarrepublikerna DNR och LNR i Ukraina. Genom sitt deltagande i Militanta brödraskapet ville han nå ut till ungdomar.

Nezzjivojs före detta kollega Andrej Karelin, också han politisk pr-makare och delaktig i Vänsterfrontens grundande, berättar för *Arbetaren* att Nezzjivoj har ett nära samarbete med Putins administration i olika projekt i Ukraina och Baltikum. Nezzjivoj bekräftar delvis uppgifterna:

– Jag driver inte några projekt direkt med dem (presidentens administration) – vi jobbar parallellt.

Aleksej Nezzjivoj uppger att han leder politteknologiska projekt i Litauen och Lettland, som bland annat syftar till att mobilisera den ryskspråkiga minoriteten.

En annan tidigare medarbetare på Laboratoriet är Aleksej Sachnin, en av de nuvarande ledarna för Vänsterfronten.

Hans före detta uppdragsgivare, Nezzjivoj, berättar att Sachnin tog emot uppdrag från honom, som gick ut på att arbeta för olika partier under valkampanjer – bland andra för Enade Ryssland. Även Aleksej Sachnins partikamrater diskuterar hans kontroversiella arbete flitigt på sociala medier och menar att det inte skulle gagna rörelsen om detta faktum kommer fram.

År 2013 flyttade Aleksej Sachnin till Sverige som politisk flykting efter de så kallade Bolotnajarättegångarna, som är en benämning på en rad politiskt motiverade processer mot oppositionella som protesterade på Bolotnajatorget i Moskva år 2012.

Enligt den oberoende oppositionella aktivisten Vladimir Malyshev, som nyligen fått asyl i Ukraina, är dock Sachnins insats i Bolotnaja inte helt okontroversiell.

Malysjev berättar för *Arbetaren* att han varit tvungen att gå emot Aleksej Sachnin, som försökte övertyga folkmassorna att gå hem och sluta sin gatuprotest – samtidigt som själva syftet varit att just stanna kvar så länge det gick.

Aleksej Sachnin har ända sedan den bröt ut varit mycket aktiv i debatten kring Ukrainakrisen. Han talar på olika arrangemang och demonstrationer, exempelvis deltog han vid en demonstration som Rättvisepartiet Socialisterna ordnade i maj 2014 på Sergels Torg i Stockholm.

Aleksej Sachnin syn på händelserna i Ukraina, som liknar Kremles officiella linje, har publicerats på kultursidor i de största tidningarna i Sverige.

I likhet med Kagarlitskij riktar han fokus på den ukrainska regeringens problematiska relation till högerkrafter, och föredrar att inte tala lika mycket om Rysslands roll i konflikten. Nyligen gjorde Aleksej Sachnin en intervju för Rysslands statliga television, som uppenbarligen inte hade något emot hans observationer om ukrainska fascister.

Aleksej Sachnin har avböjt att kommentera Arbetarens uppgifter.

Viktor Shapinov är en annan ”politisk teknolog” som var med under Vänsterfrontens första år. Aleksej Sachnin räknar honom som sin personlige vän, och Shapinov har även besökt honom i Sverige. Inte långt efter att Vänsterfronten i Ryssland skapades flyttade Viktor Shapinov till Ukraina där han grundade en liknande organisation, Borotba.

Även Viktor Shapinov har arbetat som politisk teknolog åt Enade Ryssland, i regionala val i staden Gusj Hrustalnyj år 2011. Inte heller Viktor Shapinov vill ställa upp på en intervju för Arbetaren.

Ända sedan konfliktens början har Borotba, med sin främsta bas i östra Ukraina, intagit en hållning som ligger väldigt nära Kremles linje. Organisationens medlemmar har deltagit i fysiska konfrontationer, bland annat i misshandeln av oppositionella aktivister tillsammans med den paramilitära högerradikala organisationen Oplot vid ockupationen av regionala administrationsbyggnaden i Charkiv. Organisationen är även öppen med att dess aktivister deltar i strider på separatisternas sida. Det bör tilläggas att Borotba under två år, mellan 2011 och 2012, har tagit emot svenskt bistånd administrerat av Vänsterpartiets Internationella Forum.

En av Borotbas ledare, Sergej Kiritjuk, hoppade i april i år av i Tyskland efter ett konferensbesök på grund av påstådda repressalier mot honom i Ukraina. Direkt därefter fick han en tjänst som politisk konsult hos tyska Die Linke i Bundestag i frågor kring Östeuropa – och Ukraina. Borotbas ideolog Viktor Shapinov uttalar sig öppet om Kiritjuks roll:

– Det berömda talet av en av ledare för Die Linke, Gizie, mot Kievs junta skulle inte ha skett om det inte varit för Kiritjuk.

Än så länge har svenska vänsterpolitiker varit återhållsamma i frågan, men mycket tyder på att exempelvis Aleksej Sachnin arbetar aktivt med riksdagspartier – i synnerhet Vänsterpartiet, och Miljöpartiet som har en intern splittring i Ukrainafrågan – för att åstadkomma en liknande utveckling.

Enligt en källa med insyn i Vänsterpartiet, som inte vill bli namngiven, har Sachnin lyckats få V:s utrikespolitiska talesman Hans Linde och några andra tunga profiler i partiet på sin sida. Källans uppgifter gör gällande att partiledarens försiktiga hållning i frågan är det enda som stoppar ett uttalande liknande det som tyska Die Linke har gjort.

Hans Linde bekräftar i en mejlväxling att kontakter med Aleksej Sachnin om bland annat Ukraina ägt rum.

Enligt källan introducerades Sachnin för partiledningen av Patrik Bergvall, som tidigare arbetat i VIF:s styrelse med just Ukrainafrågor. Han var en av dem som röstat igenom beslutet om bistånd till Borotba.

Trots sin vistelse i Sverige fortsätter Sachnin att formellt ingå i Vänsterfrontens nuvarande skuggledare Ilja Ponomarjovs stab. Ponomarjov är ledamot i ryska parlamentet, politisk teknolog och känd bland annat för sin inblandning i förskingringsskandalen i innovationsprojektet Skolkovo. Han tillhör en inflytelserik sovjetisk dynasti där bland annat en jordbruks-

minister i Stalins regering ingick. Ponomarjovs farfar arbetade som förste sekreterare på sovjetiska ambassaden i Polen, en klassisk täckmantel för högsta KGB-representant i ett främmande land. Med denna bakgrund blir det föga överraskande att Ponomarjov introducerades i vänsterrörelsen i Ryssland av en före detta general i KGB och senare FSB med en lång erfarenhet från det så kallade femte departementet (som bland annat ansvarade för att bekämpa ”ideologiska brott”), Aleksej Kondaurov.

Ilja Ponomarjov medger för *Arbetaren* att general Kondaurov arbetade aktivt även inom Vänsterfronten just med ideologiska frågor.

En annan kontroversiell figur i Vänsterfrontens ledning är en överste i den militära underrättelsetjänsten GRU, Anton Surikov. Förutom politiska uppdrag drev han det Dubai-baserade företaget Far West Llc som förenade ett flertal före detta och aktiva medarbetare i ryska och sovjetiska underrättelsetjänster med erfarenhet av operationer i utvecklingsländer. Företaget erbjöd bland annat konsulttjänster i Afrika och Asien. Surikov anklagades för att sälja sovjetiska vapen till Afghanistan, Nordafrika och andra konflikthärddar, samt för att ha organiserat ett nätverk för att smugla heroin från Afghanistan till Ryssland. Ironiskt nog föreslogs hans kandidatur till posten som direktör för statliga Vapenexportsmyndigheten. Aleksej Nezhjivoj hävdar att Surikov var Putinadministrationens observatör och skuggkardinal i Vänsterfronten:

– Min slutsats är att det var han som var skuggledare från administrationen.

Ilja Ponomarjov säger att han ville använda Surikov, som var ”en bra teknolog med breda kontakter” men ”glömmer” att Surikov ingick i Vänsterfrontens råd fram till sin död år 2009.

Medan kriget i Ukraina officiellt är slut sker en sällan skådad upprustning av Rysslands propagandamaskin. Detta tyder på att den gigantiska apparaten med egna medier, allätande politiska regnmakare, falska partier och inblandning av säkerhetstjänster kan användas igen – när Putins korporativistiska stat behöver den.

[För en kritisk kommentar till artikeln, se *Internationalen*-avdelningen nedan]

Flamman

Väntat valresultat i östra Ukraina

Henning S Rubin

Flamman 6/11 2014

Helgens omstridda val i de två östukrainska utbrytarrepublikerna Donetsk och Lugansk bekräftade de sittande ledarna vid makten

Det blev Aleksandr Zachartjenko som vann valet i Donetsk. I Lugansk vann Igor Plotnitskij. De båda separatistledarna bekräftades med knappt 75 procent respektive knappt 64 procent av rösterna. Samtidigt hölls parlamentsval i de självutnämnda ”folkrepublikerna” som vanns av pro-ryska partier.

Ukrainas president Petro Porosjenko betecknade de östukrainska valen som ”olagliga”.

– Dessa pseudoval är ett grovt brott mot den vapenvila som ingicks i Minsk den 5 september, sade Porosjenko på måndagen.

Ukrainas riksåklagare har inlett en förundersökning mot de personer som har organiserat valen i Donetsk och Lugansk.

Ryssland däremot erkände valresultatet. Landets utrikesministerium betecknade valen i ett pressmeddelande som ”väl organiserat” och uppmanade de nyvalda ledarna att söka en fredsdiallog med Ukrainas regering i Kiev.

USA och EU kritiserar

Representanter för USA och EU kritiserade däremot valen. EU:s höga representant för utrikes- och säkerhetsfrågor, Federica Mogherini, menade att valen utgjorde "ett hinder på vägen till fred".

I förra veckan hölls parlamentsval i övriga Ukraina som vanns av de krafter som kom till makten efter kuppen mot president Viktor Janukovitj i början av året.

Valen bojkottades i stort i Donetsk och Lugansk, som förklarade sig oberoende från Ukraina i våras. Sedan dess har en väpnad konflikt rasat i östra Ukraina som hittills krävt över 3 700 människors liv.

Internationalen

Arbetaren hetsar mot ryska demokratiska vänstern

Per Leander

Internationalen 12/11 2014

Arsenij Jatsenjuks samlingsparti Folkfronten fick flest röster

Socialister förtalas som "Putinagenter"

Per Leander synar Arbetarens konspirationsteorier

Tidningen *Arbetaren* publicerade 7/11 den märkliga artikeln *Teknologerna bakom Putins propagandakrig*, författad av en Egor Putilov [se ovan]. Artikeln påstås "granska" ryska Vänsterfronten, ett socialistiskt parti som fick en betydande roll under proteströrelsen mot Putin under 2011-2012, och vars ledare idag sitter fängslade eller lever i landsflykt.

Egor Putilovs artikel i *Arbetaren* handlar dock inte om detta, utan försöker istället genom konspirationsteorier och namedropping, som gör det svårt för även den mest insatta att hänga med i svängarna, framställa Vänsterfronten som en organisation ledd av "Putinagenter". Framför allt pekade Aleksej Sachnin ut, som sedan juni 2013 lever som politisk flykting i Sverige och som *Internationalen* har skrivit om flera gånger tidigare.¹

Man kan inte tolka Putilovs text på något annat sätt än att han menar att Aleksej Sachnin har kommit till Sverige på falska grunder och i själva verket är en hitskickad Putinagent som ska sprida "pro-rysk propaganda". Utan tvekan är detta ett påstående som kan innebära förtal, och som dessutom ifrågasätter Sachnins rätt till asyl och därmed även hotar hans uppehållstillstånd i Sverige. *Arbetaren* borde tänka igenom noga innan de publicerar en sådan text, göra ordentlig källgranskning och framför allt kontakta Sachnin innan publicering – något de inte har gjort.

Huvudtemat i *Arbetarens* artikel är att Vänsterfronten går helt i Putins ledband vad gäller kriget i Ukraina. Ett grundfalskt påstående. Vänsterfronten har deltagit i diverse fredsm demonstrationer och fördömt ryska truppers deltagande i kriget, samtidigt som man också har varit kritisk mot den högnationalistiska regeringen i Ukraina. En av Vänsterfrontens mest kända ledare Ilja Ponomarjov, som var invald i ryska Duman (riksdagen) var den enda av Dumans 450 ledamöter som röstade emot Putins annektering av Krim.²

Idag, på grund av detta, lever han som politisk flykting i USA. Detta nämns ingenting om i *Arbetarens* artikel, där Ponomarjov istället framställs som en "KGB-agent".

För att vara en artikel som säger sig "granska" Vänsterfronten, är det otroligt att det ingenstans i texten nämns att Vänsterfrontens partiledare Sergej Udaltsov sedan 2013 sitter fängslad för sin roll som en av de främsta ledarna för demokratirörelsen i Ryssland 2011-2012.³

Arbetaren undviker också att nämna att en annan av Vänsterfrontens ledare Leonid Razzvozzhajev också sitter i Putins fängelse. Han försökte först fly till Ukraina men blev gripen där. Detta var före Majdan under Janukovyts gamla Putintrogna regim. Razzvozzhajev har enligt Amnesty International därefter utsatts för tortyr för att erkänna att han är en "georgisk agent" och att Vänsterfronten var en organisation som styrdes av CIA. Ändå ska vi nu enligt *Arbetaren* leda att tro att Vänsterfronten arbetar för Putin?⁴

Det här är dock inte första gången som Egor Putilovs artikel mot Sachnin och Vänsterfronten publiceras. Den har redan publicerats på ryska i två omgångar (18/9 och 31/10). Där blev det snabbt en skandal på grund av alla uppenbara sakfel. Flera av intervjupersonerna trädde fram och förklarade att Putilov hade förfalskat deras citat. En av intervjupersonerna, Vänsterfrontens Ilja Ponomarjov, har låtit publicera hela sin mejlkonversation med Egor Putilov som bevis på att han ljuger.⁵

Tidningen *Colta* som publicerade texten fick be om ursäkt och ta avstånd för den, och publicerade istället ett fördömande av Putilovs konspirationsteorier som undertecknats av ett femtiotal kända ryska vänsteraktivister och även liberaler.⁶

Det är obegripligt och oförlåtligt att *Arbetaren* nu publicerar skandalartikeln på svenska utan att ha kontaktat Aleksej Sachnin först. Så sent som i slutet av oktober försökte Sachnin själv

¹ *Internationalen*: ["Jag kan göra mer nytta i frihet"](#).

² *Internationalen*: [Karl Liebknecht 1914 och Ilja Ponomarjov 2014](#).

³ *Aftonbladet Kultur*: ["Vår kritik av Putin går ännu djupare"](#)

⁴ *Amnesty*: [Russia must investigate claims Leonid Razvozzhayeve was abducted and tortured](#)

⁵ *Ilja Ponomarjov*: [Mejlkonversation](#)

⁶ *Openleft*: [Colta.ru, мы требуем опровержения](#)

få en artikel publicerad i *Arbetaren*, som jag hade översatt och skickat till *Arbetarens* chefredaktör Daniel Wiklander. Jag skrev: ”Hej Daniel! Aleksej Sachnin har skrivit en artikel om hur vänstern i Ukraina och Ryssland har splittrats i frågan om kriget i Ukraina, som han gärna vill publicera i *Arbetaren*. Om ni vill ha den? Jag har översatt. Mvh Per Leander”. Wiklander svarade kort: ”Hej! Vi passar”. Samtidigt förberedde Wiklander alltså publiceringen av denna smutskastning av Sachnin utan att låta honom veta något om det. *Arbetaren* påstår dock i sin artikel att: ”Aleksej Sachnin har avböjt att kommentera *Arbetarens* uppgifter”, vilket inte stämmer.

– Jag ställde upp på en intervju för Egor Putilov i våras, men efter att ha läst vilka oseriösa artiklar han skrev i ryska tidningar har jag brutit all kontakt med denna provokatör. Han kontaktade mig på facebook igen, men han sa ingenting om att han skrev för *Arbetaren*, och jag ignorerade honom som vanligt, berättar Aleksej Sachnin.

Sachnin påpekar också att han annars inte har något emot *Arbetaren* och själv tidigare har blivit publicerad där med artikeln [”Politisk repression – Putins verktyg för att behålla makten”](#).

Vidare påstår Egor Putilov i *Arbetaren* att Aleksej Sachnin har konspirerat med Vänsterpartiets Hans Linde för att sprida ”Putinpropaganda”. Det är sant att Sachnin har träffat Hans Linde flera gånger vilket har resulterat bland annat i att Linde tog initiativet till att ordna ett seminarium i riksdagen där Sachnin fick tala för att uppmärksamma den politiska repressionen mot oppositionella i Ryssland. Jag skrev om detta seminarium för *Aftonbladet* kultur.⁷

En annan bisarr anklagelse som Egor Putilov kommer med är ett påstående att Sachnin skulle ha deltagit i en ”pro-rysk” manifestation på Sergels torg den 9 maj 2014. Manifestationen, som arrangerades av Rättvisepartiet Socialisterna, var ett fördömande av massakern i Odessa en vecka innan, då ukrainska fascister massmördade ett 50-tal människor i Fackföreningarnas hus. Det var för övrigt en demonstration som vände sig mot högerextremismen inte bara i Ukraina utan också i Ryssland. Emma Lundström skrev en artikel i *Internationalen* (16/5) om denna demonstration med referat av talen som hölls av bland andra Aleksej Sachnin, Mathias Wåg från Allt åt alla, och Elin Gauffin från RS. Läs och se om det är Putinpropaganda: [”Solidaritet är det viktigaste vapen vi har”](#).

Någonstans är utgångspunkten i Egor Putilovs artikel att det inte finns något problem med högerextremism i Ukraina, och att alla som påstår det bara sprider ”Putinpropaganda”. Men *Arbetaren* har själva tidigare i flera artiklar skrivit om nazisterna i ukrainska parlamentet och fascistiska frivilligbataljoner i Kievs tjänst: ”I samband med upproret i februari mot Ukrainas president Janukovitj fick radikala grupper på yttersta högerkanten stort inflytande i Ukraina. I dag har vissa av dem utvecklats till militära förband underordnade inrikesministeriet – som bataljon Azov, där bland andra svenska nazister strider”, skriver till exempel Linus Valtersson i *Arbetaren* 29/8 2014.

Genom publiceringen av Egor Putilovs ”granskande” artikel om Vänsterfronten har *Arbetaren* gjort sig skyldig till att ha smutskastat den kämpande demokratiska vänstern i Ryssland, och totalt ignorerat kamraterna som sitter i fängelse, eller som har tvingats fly från sitt hemland. Utan någon som helst faktakoll sprider *Arbetaren* bisarra konspirationsteorier, samtidigt som man sätter människors liv i fara. Det är i själva verket en skamlig drängtjänst åt just Putinregimen.

⁷ *Aftonbladet Kultur*: [Inget stöd till aktivisterna](#)

Offensiv

Ukrainas val utan lösningar

Arne Johansson

Offensiv 13/11 2014

Högerextrema framgångar och fortsatt konflikt efter valet i Ukraina.

Inget av Ukrainas två val, parlamentsvalet till Radan i Kiev den 26 oktober och därefter valen den 2 november i de av proryska rebeller kontrollerade sydöstliga så kallade folkrepublikerna i Donetsk och Luhansk, ger något hopp om en fungerande lösning på landets fortsatta och allt djupare politiska, ekonomiska och sociala kris.

Det första lilla steg mot en rysk-ukrainsk avspänning, som tagits med avtalet i vitryska Minsk den 5 september om vapenvila, tillbakadragna trupper och särskild status med lokala val i de upproriska områdena följt av en nationell dialog och som för en tid hade dämpat konflikten en aning, har efter valen följts av intensiva ukrainska artilleriattacker, nya strider, ryska truppflyttningar och ömsesidiga hotelser.

Antalet dödsoffer för striderna har, sedan den officiella vapenvilan i början av september, ökat från drygt 2 500 till drygt 4 000. Svenska medier har inte ens nämnt att Human Rights Watch har riktat svidande kritik mot Ukrainas regeringsstyrkor för att i flera fall under oktober ha använt klusterbomber, såväl på landsbygden som mot tätt befolkade stadsdelar i centrala Donetsk.

Resultatet av Ukrainas parlamentsval har av västlig media och politiker hyllats som en seger för ”demokratin”. Detta trots att bara 52,4 procent av de röstberättigade deltog och långt färre i östra och södra Ukraina. Kommunistpartiet kastats ut ur parlamentet och dess lokaler brändes ner och en lång rad medier har censurerats och så vidare.

Att det fascistiska partiet Svoboda nätt och jämnt missade 5-procentsspärren (omräkning har begärts av vissa valdistrikt sedan partiet officiellt bara fick 4,7 procent jämfört med 6,3 procent enligt vallokalsundersökningen) har angetts som bevis för att talet om högerextremism har varit överdrivet.

Flest röster i valet fick det såväl ultranationalistiska som nyliberala partiet Folkfronten, som leds av Washingtons gulleggris premiärminister Arsenij Jatsenjuk. Folkfronten fick med sina 22,2 procent något fler röster än deras hittills mer kompromissbenägna och något mer sydligt och östligt förankrade koalitionspartners i presidenten Petro Porosjenkos ”Porosjenkos block”, som leds av Kievs nye borgmästare Vitalij Klytjko, med 21,8 procent.

Den tidigare Orangea revolutionens (vintern 2004) stjärnskott Julia Tymosjenkos Fosterlands-partiet fick nöja sig med att nätt och jämnt klara femprocentsspärren med sina 5,7 procent, och blev därmed det enda parti som deltagit i tidigare val som lyckades bli invalda igen. Vad media i väst föredrar att mörka är vilka krafter som delvis ingår i och delvis indirekt stöds av Jatsenjucks Folkfronten och som i hög grad bygger på en allians mellan proväsliga oligarker och militära ledare i Nationalgardets bataljoner, som i sin tur är genompyrda av högerextremister. I Folkfrontens eget militära råd ingår flera högerextrema paramilitärer, som Andrij Parubij, en av grundarna av Svobodas föregångare Ukrainas Socialnationalistiska Parti.

Folkfronten har också i flera fall stött invalen av på papperet ”oberoende” kandidater till Radan genom att avstå från egna motkandidater, som i valet av den kände nynazisten Andrej Biletskij, som är kommandant för det högerextrema Azov-regementet, där ett par svenska nynazister deltar.

Även ledare för Högra sektorn, som Dimitrij Jarosh och Borislav Bereza, valdes till Radan med indirekt stöd av Folkfronten.

Också ett annat parti som väntas ingå i en ny styrande koalition, det konservativa ”Självtrillits-partiet” med 11 procent i valet och som leds av borgmästaren i den västukrainska staden Lviv, Andrij Sadovij, har som andra namn en paramilitär ledare, Semen Sementjevo.

I Ukrainas högerextrema landskap kompenseras Svobodas valmiss av såväl valsegrar för ”oberoende” nynazister och högerextrema kandidater med stöd av Folkfronten som av att den militante högerextremisten Oleh Ljasjko och dennes Radikalparti, med sina 7,5 procent, fångade upp en stor del av Svobodas väljare.

En del av den störtade Viktor Janukovitjs mer proryska och omvitnat korrupta Regionernas parti, har gått till det nya Oppositionsblocket, vars magra 9,5 procent speglar det mycket lägre valdeltagandet i landets östra och södra delar. Även Kommunistpartiets ras från 13 procent 2012 till 4 procent nu kan delvis förklaras av att även det har haft sina tidigare styrkefästen i Ukrainas rysktalande regioner.

Men reaktionär nationalism, i detta fall ”nyrysk” nationalism, gör sig även alltmer gällande i utbrytarregionerna Donetsk och Luhansk. Det är heller ingen tillfällighet att de enda västeuropeiska politiker som accepterat att ställa upp som observatörer i ”folkrepublikernas” eget val representerar de högerextrema partierna Ungerns Jobbik, franska Le Pen-ledda Front National och Forza Italia, förutom ett par isolerade vänstergrupper.

Även den ukrainska vänsterorganisationen Borotbas förhoppningar om en annan och antikapitalistisk social utveckling i de nya ”folkrepublikerna” tycks ha dämpats avsevärt, trots att de ännu ser det relativt höga valdeltagandet den 2 november som ett uttryck för att dessa republiker fortfarande är mer attraktiva för lokalbefolkningen än den ukrainska statens nyliberala ultrahögerpolitik.

Enligt Borotba finns det mäktiga krafter som aktivt verkar för att stoppa de utlovade nationaliseringarna och för att ”de anti-oligarkiska och anti-fascistiska tendenserna i det folkliga upproret avleds i ofarliga banor för den gamla eliten med hjälp av medeltida, arkaiska relikter”. Att Putins Ryssland, som nu är den storebror ”folkrepublikerna” måste förlita sig på, skulle tillåta en social revolution på sin bakgård är naturligtvis helt osannolikt.

Ett år efter massrörelsen på Majdantorget, mot den förra korrupta och mer proryska regeringen, finns det få ljuspunkter.

För Putins del blev det USA- och EU-stödda störtandet av Justsjenko en signal om Västs totala brist på respekt för Rysslands vitala geopolitiska intressen i sitt eget närområde, som ledde till en snabb annektering av Krimhalvön och politiskt och militärt stöd till vårens följande uppror mot Kiev i regionerna Donetsk och Luhansk.

Ukraina befinner sig i skärningspunkten mellan Västs och ett revanschuget Rysslands kolliderande imperialistiska intressen, där nationalismen (ukrainsk mot rysk) nu har blivit ett slagträ från båda sidor i ett dödläge som bara kan utmanas genom en ny och oberoende resning baserad på arbetarnas och de fattigas intressen.

Valen i Donetsk och Luhansk och det påbörjade uppbygget av nya ministater har förkastats av såväl Kiev som Washington och Bryssel som brott mot avtalet i Minsk. Porosjenko har också under press från Ukrainas nyvalda parlament hotat med att därmed dra tillbaka avtalets särskilda status för dessa områden, samtidigt som nya strider har blossat upp om kontrollen över Donetsk flygplats och andra strategiska punkter.

Ändå drabbas såväl Ukraina som Ryssland och EU idag så hårt av krisen att ett nytt större krig är mindre sannolikt, sedan Ryssland tydligt signalerat sitt beslut att respektera, om än inte erkänna, valen i utbrytarregionerna och därmed att hålla dem under armarna.

Ukrainas armé och paramilitärer kan omöjligen besegra de ryska styrkor, som står bakom folkrepublikernas rebeller. Samtidigt är Ukrainas ekonomi redan i det närmaste i fritt fall på ett sätt som EU, USA och IMF inte kan kompensera, och än mindre i spåren på ett förvärrat krigstillstånd.

Det i dagarna undertecknade avtalet mellan Ukraina, Ryssland och EU, som i alla fall säkrar vinterns ryska gasleveranser till Ukraina och EU, är ett nytt tecken på att ett krisdrabbat EU varken har råd med att ensamt hålla Ukraina under armarna eller att självt riskera de ryska gasleveranserna.

Därmed blir troligen östra Ukraina, i avvaktan på ännu ett nytt politiskt landskap i spåren av nya sociala massrörelser bland arbetare och fattiga och trots krisen för Minskavtalet, tills vidare ännu en av flera ”frusna konflikter” i Rysslands närhet.